MGA SUSING PANGUNGUSAP PARA SA 2026
INTERNATIONAL THANKSGIVING BLENDING CONFERENCE

Ang Awit ng mga Awit ay isang kamangha-mangha at malinaw na larawan sa patulang anyo
ng pamumuhay ng isang naghahanap kay Kristo, inihahayag ang sumusulong na karanasan
ng mapagmahal na salamuha kay Kristo ng isang indibidwal na mananampalataya
para sa paghahanda ng Kanyang kasintahang babae;
inihahayag ng Biblia na ang Diyos ay naging tao upang ligawan tayo
at ngayon ay ninanais Niyang ligawan natin Siya
sa pamamagitan ng ating pagiging dibino para sa Kanyang kahayagan
sa pamamagitan ng ating personal, magiliw, pribado, at espiritwal na kaugnayan sa Kanya.

Hindi nais ng Diyos yaong mga malalakas sa kanilang sarili;
yaong mga ibinibilang na karapat-dapat na maging mga mandaraig ay ang mga mas mahihina
na lubos na dumedepende sa Panginoon, nagtitiwala sa Kanya nang walang ibang inaasahan,
sa prinsipyo ng Katawan.

Kailangan nating personal na marinig ang tinig ng ating Minamahal,
ang Kanyang personal, partikular, at tuwirang pagsasalita sa atin araw kada araw,
nang sa gayon ay maihanda tayo upang maging Kanyang maluwalhating kasintahang babae
upang makabalik Siya at pakasalan tayo—
“Ikaw na [naninirahan] sa mga halamanan, / Ang mga kasama ko ay nakikinig sa iyong tinig. /
Iparinig mo [ito] sa akin.”
—Awit ng mga Awit 8:13

“Pagdating Niya, ang pananampalataya ay magiging mga katunayan,
at hahalinhan ng papuri ang panalangin. Ang pag-ibig ay mapasusukdol sa isang kasakdalang walang anino,
at paglilingkuran natin Siya sa kinasasaklawang walang kasalanan.
Kay gandang araw niyon! Panginoong Hesus, dumating Ka kaagad!”
—Watchman Nee

Balangkas ng mga Mensahe
para sa International Thanksgiving Blending Conference
Nobyembre 26-29, 2026

PANGKALAHATANG PAKSA: ANG NANANAIG NA BUHAY NA INILALARAWAN SA AWIT NG MGA AWIT

Mensahe Isa

Ang Unang Yugto ng Awit ng mga Awit— Naakit upang Habulin si Kristo para sa Kasiyahan

Babasahin sa Kasulatan: A. A. 1:1—2:7; Juan 14:21, 23; 21:15-17

I. "Ang Awit ng mga Awit, na kay Solomon" ay isang paglalarawan ng espiritwal na kasaysayan ng mangingibig ni Kristo sa patulang mga pahayag, mga salita, at mga parirala; isa itong kamangha-mangha at malinaw na larawan sa patulang anyo ng pamumuhay ng isang naghahanap kay Kristo, inihahayag ang sumusulong na karanasan ng mapagmahal na salamuha kay Kristo ng isang indibidwal na mananampalataya para sa paghahanda ng Kanyang kasintahang babae—A. A. 1:1; Apoc. 19:7; cf. 1 Hari 4:32:

A. Ang Awit ng mga Awit ay kabaligtaran ng Eclesiastes, na nagpapakita na ang lahat ng positibo at negatibong karanasan "sa ilalim ng araw" ay "walang kabuluhan ng mga walang kabuluhan"—1:2-3.

B. Binibigyang-diin ng Awit ng mga Awit na si Kristo ay ang awit ng mga awit, ang kasiyahan ng mga kasiyahan sa pantaong buhay, na laban sa walang kabuluhan ng mga walang kabuluhan ng lahat ng bagay "sa ilalim ng araw."

C. Gaano man kabuti, kaekselente, kamangha-mangha, at kahanga-hanga ang isang bagay, hangga't ito ay sa lumang nilikha, ito ay bahagi ng walang kabuluhan ng mga walang kabuluhan "sa ilalim ng araw" at "isang paghahabol sa hangin" (Ecl. 1:14); ang kongklusyon ni Solomon sa Eclesiastes ay yaong ang kinasasaklawan ng pantaong buhay ay tulad ng isang awit ng pagluluksa sa natisod na tao na ang katapusan ay pagdurusa.

D. Tanging ang bagong nilikha, na nasa kalangitan at wala "sa ilalim ng araw," ang hindi walang kabuluhan kundi realidad; "ang bagong nilikha ang mahalaga"—Gal. 6:15.

1. Ang lumang nilikha ay walang dibinong buhay at kalikasan, ngunit ang bagong nilikha, na binubuo ng mga mananampalataya, na ipinanganak na muli ng Diyos, ay mayroon—2 Cor. 5:17; Juan 3:15; 2 Ped. 1:4.
2. Kaya, inaatasan tayo ni Pablo na "hanapin…ang mga bagay na nasa itaas, na kinaroroonan ni Kristo, na nakaupo sa kanang kamay ng Diyos" (Col. 3:1) at "ituon ninyo ang inyong kaisipan sa mga bagay na nasa itaas, hindi sa mga bagay na nasa lupa" (b. 2).

E. Nilikha ng Diyos ang tao sa Kanyang larawan at binuo sa loob niya ang isang espiritu upang matanggap at maging nilalaman Siya ng tao (Gen. 1:26; 2:7); dagdag pa rito, sinasabi sa atin ng Eclesiastes na inilagay ng Diyos ang "kawalang-hanggan" sa puso ng tao, na siyang "isang pandama hinggil sa isang layunin na itinanim sa dibinong paraan na gumagawa sa mga kapanahunan na walang anuman sa ilalim ng araw kundi ang Diyos lamang ang makapagbibigay-kasiyahan" (3:11—Amplified Bible):

1. Ayon sa ating sariling karanasan, alam natin na sa tuwing mayroon tayong tagumpay sa ating pantaong buhay, ay nakadarama tayo ng kahungkagan sa loob natin; ipinahihiwatig nito na sa loob ng tao ay may paghahangad para sa mga bagay na walang hanggan.
2. Inilagay ng Diyos ang gayong paghahangad, ang gayong paghahanap, sa puso ng tao upang hanapin ng tao ang Diyos—cf. Gawa 17:26-27.
3. Ang lahat ng pagtatamasa sa anumang tagumpay sa pantaong buhay ay magwawakas; may "huling araw" sa lahat ng uri ng materyal na bagay sa pisikal na buhay—Juan 7:37.
4. Ang mga bagay na pansamantala ay di-kailanman makapagbibigay-kasiyahan sa tao; tanging ang walang hanggang Diyos, na siyang si Kristo bilang awit ng mga awit, ang makapagbibigay-kasiyahan sa malalim na pandama hinggil sa layunin sa puso ng tao—2 Cor. 4:18.

II. Ang lahat ng espiritwal na prinsipyo sa ating paghahabol kay Kristo ay nakapaloob sa unang yugto ng nananaig na buhay ng naghahanap sa Awit ng mga Awit; ang mga aralin na sumusunod ay hindi bago; sa halip, ang mga ito ay mga lumang aralin na inulit sa mas malalim na paraan—1:2—2:7:

A. Dinadala ng pagsisilang na muli ang *gene* ng Diyos sa loob natin; lahat ng karanasan sa ating buong buhay-Kristiyano ay nasa *gene* na ito—1 Juan 3:9; Marc. 4:26.
B. Sa prinsipyo, ang lahat ng espiritwal na matataas na punto sa Awit ng mga Awit ay atin na sapagkat ang mga ito ay nasa *gene* ng Diyos, ang binhi ng Diyos, ang buhay ng Diyos, na naipamahagi na tungo sa loob natin at lalago sa loob natin—Roma 8:10; Col. 2:19.

III. Ang buhay ay isang persona, si Kristo Mismo, at walang ibang paraan upang tamasahin ang personang ito kundi sa pamamagitan ng pag-ibig sa Kanya—Marc. 12:30; 1 Cor. 2:9:

A. Kung iniibig natin ang Panginoon sa sukdulan, tinatamasa Siya bilang puno ng buhay sa buong maghapon, kaagad na nagiging paraiso sa atin ang ekklesia, anuman ang kalagayan nito—Apoc. 2:4, 7; 2 Cor. 12:4 at talababa 1; Luc. 23:42-43.
B. Yamang ang Panginoon bilang ating buhay ay isang persona, dapat natin Siyang kaugnayin; kailangan natin ang kasalukuyang presensiya, ang kasalukuyang persona, ni Kristo sa lahat ng oras, gaano man natin Siya naranasan at natamasa sa nakaraan; ang ating Panginoong Hesus ay ang "namamahagi-ngayon na Kristo"—Juan 8:12; Fil. 3:13-14.
C. Ipinakikita ng Juan 14:21 at 23 ang paghahayag ng Anak ng Kanyang sarili sa Kanyang mangingibig at ang pagdating ng Ama kasama Niya upang gumawa ng tahanan kasama ng mangingibig ng Anak:
    1. Kailangan nating ibigin ang Panginoong Hesus at sabihin, "Panginoong Hesus, iniibig kita"; habang iniibig natin Siya, ihahayag Niya ang Kanyang sarili sa atin, na nangangahulugang taglay natin ang presensiya ng Isa na ating iniibig sa ating pakikipagsalamuha sa Kanya.
    2. Kung iniibig natin si Hesus, iniibig tayo ni Hesus at iniibig din tayo ng Ama; kapag inihahayag ng Anak ang Kanyang sarili sa atin, ginagawa Niyang totoo ang Kanyang sarili sa atin, dumarating ang Ama kasama Niya upang gumawa ng tahanan kasama natin para sa ating pagtatamasa—cf. 1 Cor. 2:9-12.
D. Sa bawat isa, ang simula ng pag-ibig tungo sa Panginoon ay isang pangitain hinggil sa Kanyang persona; hindi tayo makapagpapatuloy nang walang bagong kaalaman hinggil sa Panginoon at bagong pangitain hinggil sa Kanya—Gawa 26:14-19; 2 Cor 4:6-7; Fil. 3:8-10a, 13; cf. Deut. 4:25.

IV. Ang ating kaugnayan sa Panginoon ay dapat na personal—ang "akitin Mo <u>ako</u>" ay personal (A. A. 1:4); dahil personal tayong inaakit ng Panginoon, ang iba ay maaakit sa Panginoon sa pamamagitan natin (Jer. 31:3; cf. 2 Cor. 11:2):

A. Kailangan nating sundan ang mga huwaran ng mga yaong nagkaroon ng personal na kaugnayan sa Panginoon:
   1. Kailangan nating sundan ang huwaran ni Abraham, na kaibigan ng Diyos para sa naisin ng Diyos—2 Cron. 20:7; Isa. 41:8; Sant. 2:23; Gen. 18:1-33.
   2. Kailangan nating sundan ang huwaran ni Moises, na tinaglay ang presensiya ng Diyos sa ganap na sukat at isang kasama ng Diyos para sa mga interes ng Diyos—Exo. 33:11-14.
   3. Kailangan nating sundan ang huwaran ni David at Asaf, na hinanap ang nagliliwanag na mukha ng Diyos sa at para sa bahay ng Diyos—Awit 27:4, 8; 80:3, 7, 14-19.
   4. Kailangan nating sundan ang huwaran ng Panginoong Hesus, na namuhay sa presensiya ng Diyos nang walang patid; bawat sandali ay nakita Niya ang mukha ng Kanyang Ama—Gawa 10:38c; Juan 8:29; 16:32.
   5. Kailangan nating sundan ang huwaran ni Pedro, na ang pag-ibig sa Panginoon ay napanumbalik upang pastulin niya ang mga tupa ng Panginoon at sumunod sa Panginoon hanggang sa pagkamartir nang walang anumang pagtitiwala sa kanyang natural na kalakasan—21:15-19; Marc. 16:7.
   6. Kailangan nating sundan ang huwaran ni Pablo, na napilit ng pag-ibig ni Kristo upang mabuhay sa persona ni Kristo bilang embahador ni Kristo upang maging kalugod-lugod kay Kristo—2 Cor. 2:10; 5:9, 14-15, 20.

B. Ang pagnanais ng mapagmahal na naghahanap sa Panginoon na magkaroon ng napakapersonal na ugnayan sa Panginoon ay inihahayag ng salitang *halik*; ang halik ay isang kahayagan ng personal na kaugnayan sa Panginoon sapagkat walang sinuman ang makahahalik ng dalawang tao sa parehong pagkakataon—A. A. 1:2.

V. Ang ating kaugnayan sa Panginoon ay dapat na magiliw—"Hagkan niya sana ako ng mga halik ng kanyang bibig!"—ang "hagkan…ako" ay magiliw—b. 2:

A. Sinasabi ng Awit 2:12, "Ang Anak ay inyong hagkan / …[Pinagpala] ang lahat na nanganganlong sa Kanya":
   1. Ang manganlong sa Anak ay ang sumampalataya tungo sa Anak, si Kristo (Juan 3:16, 36), kinukuha Siya bilang ating kanlungan, proteksiyon, at dakong kublihan (Awit 18:1-2; 31:19-20; 34:8; 57:1; 71:1; 91:1-2, 4, 9; 118:8-9; 144:2; Kaw. 30:5).
   2. Ang hagkan ang Anak ay ang ibigin ang Anak at sa gayon ay tamasahin Siya—Juan 14:21, 23; cf. Awit. 91:14.
   3. Ang sumampalataya sa Panginoon ay ang tanggapin Siya (Juan 1:12); ang ibigin ang Panginoon ay ang tamasahin ang Panginoon na ating tinanggap—ang mga ito ang dalawang kahingian upang tayo ay makibahagi sa Panginoon (1 Cor. 2:9; cf. 16:22).

B. Kapag mayroon tayong magiliw na kaugnayan sa Panginoon, Siya sa atin ay nagiging mayaman sa paraang di-malirip sa maraming aspekto para sa ating katamasahan—Efe. 3:8; 2:7; Roma 10:12-13:
   1. Ang Panginoon na naninirahan sa loob natin ay ang ating Ama, at ang biyaya ay ang ating ina—8:15-16; Gal. 4:24-26; Isa. 66:12-13.
   2. Ang Panginoon na naninirahan sa loob natin ay ang ating Asawang lalaki—Mat. 9:15; 2 Cor. 11:2.

3. Ang Panginoon na naninirahan sa loob natin ay ang ating Kapatid na lalaki—Juan 20:17; Roma 8:29.
4. Ang Panginoon na naninirahan sa loob natin ay ang ating Kaibigan—Mat. 11:19; Juan 15:12-17.
5. Ang Panginoon na naninirahan sa loob natin ay ang ating Tagapayo—Isa. 9:6.
6. Ang Panginoon na naninirahan sa loob natin ay ang ating Tagapagtanggol—1 Juan 2:1.
7. Ang Panginoon na naninirahan sa loob natin ay ang ating Mang-aaliw—Juan 14:16; 15:26.
8. Ang Panginoon na naninirahan sa loob natin ay ang ating Pastol—Awit 23:1; 1 Ped. 2:25.

VI. Ang ating kaugnayan sa Panginoon ay dapat na pribado—"Dinala ako ng hari sa mga silid niya" (A. A. 1:4b); ang mga silid ng hari sa loob ay sumasagisag sa ating naisilang na muling espiritu bilang mga silid ni Kristo sa loob (2 Tim. 4:22; Efe. 3:16; 2:22):

A. Kailangan nating pribadong kaugnayin ang Panginoon sa lihim, tiyak, at nananagumpay na paraan, binubuksan ang ating buong katauhan sa Kanya para sa Kanyang pagliliwanag at paglalalin—Mat. 6:6.

B. Ang pinakamataas na propesyon sa lupa ay ang gumugol ng panahon nang nalalalinan ng Diyos upang tayo ay magningning sa pamamagitan ng Diyos at magsinag ng Diyos—Exo. 33:11; 2 Cor. 3:16, 18; 4:1; cf. Mat. 14:23; Marc. 1:35; Luc. 5:16; 6:12; 9:28.

C. Kailangan nating maranasan at tamasahin si Kristo bilang ating dakong kublihan, ating pinaninirahang lugar, at ating lihim ng kasapatan—Awit 31:20; 27:5; 90:1; 91:1; Fil. 4:13.

VII. Ang ating kaugnayan sa Panginoon ay dapat na espiritwal (A. A. 1:4b); si Kristo bilang ang Espiritung nagbibigay-buhay ay naninirahan sa ating pantaong espiritu (ang mga silid ng hari sa loob), at ang dalawang espiritung ito ay pinagsama bilang isang espiritu (Juan 4:24; Roma 8:16; 1 Cor. 6:17):

A. Binibisita tayo ni Kristo sa espiritwal na paraan sapagkat Siya ang Espiritung nagbibigay-buhay sa ating espiritu; ang ating espiritu ay ang dakong Banal ng mga Banal, ang mga silid ng malahanging Kristo bilang Panginoon ng mga panginoon at Hari ng mga hari—15:45b; Roma 8:16; 2 Tim. 4:22.

B. Upang makaugnay si Kristo at matamasa si Kristo para sa Katawan ni Kristo, kailangan nating ensayuhin ang ating pinagsamang espiritu—1 Cor. 2:15 at talababa 1; Efe. 1:17; 2:22; 3:5, 16; 4:23; 5:18; 6:18.

VIII. Ang ating personal, magiliw, pribado, at espiritwal na kaugnayan sa Panginoon ay nagsasanhi sa ating ibigin Siya para sa Kanyang layunin, dinadala tayo sa buhay-ekklesia bilang "bahay-pigingan" (A. A. 1:7-8; 2:4) kung saan matataransporma tayo ng nagtatranspormang Espiritu at mapasasakdal ng mga nagpapasakdal na isa sa buhay-ekklesia (Efe. 4:11-12); ang mga tagapagpasakdal na ito (o, "mga tagapagtransporma") ay nakikipagkoordina sa nagtatranspormang Espiritu upang pasakdalin tayo sa pamamagitan ng paghahain ng Tres-unong Diyos tungo sa loob natin para sa ating transpormasyon sa pamamagitan ng mga katangian ng Tres-unong Diyos na isinasagawa tungo sa loob natin upang maging ating mga kagalingan (A. A. 1:10b-11) para sa pagtatayo ng ekklesia bilang organikong Katawan ni Kristo upang pasukdulin ang Bagong Herusalem (1 Cor. 3:12a; Apoc. 21:18-21) para sa pagsasakatuparan ng walang hanggang ekonomiya ng Diyos.

© 2026 Living Stream Ministry

Mensahe Dalawa

Ang Ikalawang Yugto ng Awit ng mga Awit—
Tinawag upang Mailigtas
mula sa Sarili sa pamamagitan ng Pagiging Kaisa ng Krus

Babasahin sa Kasulatan: A. A. 2:8—3:5; Mat. 3:13-17; 21:32; 16:24

I. Kailangan nating makita na ginagabayan tayo ng Awit ng mga Awit tungo sa pagkaunawa at pagkakilala kay Kristo bilang ating nabuhay na muli, umakyat sa langit, iniluklok sa trono, at darating na Hari, na isinasagisag ni Solomon:

A. Ang unang yugto ng paghahabol ng naghahanap na mangingibig ay naghahayag kung gaano kahalaga sa kanya ang Hari; subalit sa ikalawang yugto ng kanyang paghahabol, ang Hari ay ang sentro, at ito ang panahon para sa Hari na pahalagahan siya, tingnan siya, at naisin siya—2:14.

B. Sa unang yugto ng ating paghahabol kay Kristo, si Kristo ay para sa akin; ngayon, ako ay para kay Kristo; inihahayag ng Awit 45 na kung mayroon tayong magiliw na pag-ibig para sa Panginoon Hesus bilang ating Hari, ang ating dila ay magiging panulat ng isang bihasang manunulat, handang isulat ang ating pag-ibig para sa Kanya at ang ating papuri sa Kanya sa pamamagitan ng ating pagdaranas at pagtatamasa sa Kanya sa lahat ng kung ano Siya—b. 1; Mat. 12:34b; 2 Cor. 3:3, 6; Isa. 6:5-7.

II. Sa Awit ng mga Awit 2:8—3:5, ang mangingibig ni Kristo ay tinatawag Niya upang mailigtas mula sa sarili sa pamamagitan ng kanyang pagiging kaisa ng krus; tatlong napakahahalagang salita ang tumutulong sa atin upang bigyang-kahulugan ang seksiyong ito—*krus, sarili,* at *pagsisiyasat sa sarili.*

III. "Ang tinig ng aking giliw! Narito, Siya'y dumarating, / Palukso-lukso sa mga bundok, / Palundag-lundag sa mga burol. / Ang aking sinta ay tulad ng [gasela] o ng batang usa. / Tingnan mo, siya'y nakatayo sa likod ng ating [pader]; / Sa mga bintana'y sumisilip, / Sa mga durungawa'y nagmamasid"—2:8-9:

A. Matapos na ang naghahanap sa Panginoon ay magkaroon ng ilang tagumpay sa paghahabol kay Kristo para sa kanyang kasiyahan, nahulog siya sa pagsisiyasat sa sarili, na nagiging isang paghihiwalay gaya ng isang pader na naglalayo sa kanya sa presensiya ni Kristo—b. 9.

B. Ang pagsisiyasat sa sarili ay ang suriin ang sarili sa pamamagitan ng pagtingin sa loob ng *sarili* at pag-aanalisa sa sarili; ang sarili ay nabubuoan ng pagsisiyasat sa sarili—cf. 1 Cor. 4:3-4.

C. Kailangan nating tumingin palayo tungo kay Hesus; ang ating sarili ay hindi karapat-dapat tingnan—Heb. 12:1-2a; Juan 3:14-15; 12:31-32; Bil. 21:4-9.

D. Ang Kanyang paglukso sa mga bundok at paglundag sa mga burol tulad ng gasela o batang usa ay sumasagisag sa kapangyarihan ng pagkabuhay na muli ni Kristo upang daigin ang lahat ng paghihirap at balakid; bilang kapangyarihan ng pagkabuhay na muli, Siya ang lumulukso sa bundok at lumulundag sa burol na Kristo—A. A. 2:8-9.

E. Ang naghahanap sa Panginoon ay nadidismaya sa kanyang pagsisiyasat sa sarili, subalit tinatawag siya ng Panginoon tungo sa tagsibol —bb. 10-11; cf. Heb. 3:7-8; Juan 8:58.

F. Kapag tumitingin siya sa kanyang sarili, ito ay taglamig ng pagkakahimbing; kapag tumitingin siya palayo tungo sa nabuhay na muling Kristo, pumapasok siya sa yugto ng tagsibol, ang yugto ng pagkabuhay na muli—A. A. 2:10-13.

G. Ang lihim sa tagumpay ay ang hindi kailanman tumingin sa ating sarili nang hiwalay kay Kristo at hindi kailanman isaalang-alang ang sarili na labas kay Kristo—Heb. 12:1-2a.

IV. "O kalapati ko, na nasa mga [bitak] ng bato, / Sa puwang ng bangin, / Ipakita mo sa akin ang iyong mukha, / Iparinig mo sa akin ang iyong tinig; / Sapagkat matamis ang iyong tinig, / At ang iyong mukha ay kaibig-ibig"—A. A. 2:14:

A. Naililigtas tayo mula sa sarili sa pamamagitan ng ating pagiging kaisa ng krus sa kapangyarihan ng pagkabuhay na muli ni Kristo sa pamamagitan ng Kanyang pakikisalamuha—b. 14:

1. Ninanais ni Kristo na ang naghahanap sa Kanya, ang Kanyang kalapati, ay patuloy na manatili sa naipako sa krus na kalagayan, iyon ay, manatili sa Kanya bilang mga bitak ng bato, sa puwang ng bangin—b. 14; Gal. 2:20; 1 Cor. 15:31; 2 Cor. 4:10-11.
2. Gayunpaman, ang manatili sa krus ay isang mahirap na bagay, tulad ng pagpasok sa mga bitak ng bato at sa puwang ng matarik na bangin ng mga bundok sa pamamagitan ng bako-bakong daan.
3. Ang ating pagkakapako sa krus ay hindi sa pamamagitan ng ating natural na buhay o kalakasan kundi sa pamamagitan ng kapangyarihan ng pagkabuhay na muli, sa pamamagitan ng presensiya ng Kristong lumulukso sa bundok at lumulundag sa burol, ang "usa ng pagbubukang-liwayway"—Awit 22 pamagat; Kaw. 4:18.
4. Upang mapalakas at mahikayat ang Kanyang mangingibig na bumangon at umalis sa kanyang mababang sitwasyon sa kanyang pagsisiyasat ng sarili, pinalalakas siya ni Kristo sa pamamagitan ng pagpapakita sa kanya ng kapangyarihan ng Kanyang pagkabuhay na muli (A. A. 2:8-9), at hinihikayat Niya siya sa pamamagitan ng yumayabong na kayamanan ng Kanyang pagkabuhay na muli (bb. 10-13).
5. Sa pamamagitan ng kapangyarihan ng pagkabuhay na muli ni Kristo, hindi sa pamamagitan ng ating natural na buhay, na tayo, ang mga mangingibig ni Kristo, ay nagpapasya na kunin ang krus sa pamamagitan ng pagtatatwa sa ating sarili; sa pamamagitan din ng kapangyarihan ng pagkabuhay na muli ni Kristo na tayo ay nabibigyang-kakayahan na maiwangis sa Kanyang kamatayan sa pamamagitan ng pagiging kaisa ng Kanyang krus—Mat. 16:24; Fil. 3:10; Roma 8:13.
6. Ang realidad ng pagkabuhay na muli ay ang malahanging Kristo (Juan 11:25), na bilang napasukdol na Espiritu ay naninirahan sa loob at naisasama sa ating naisilang na muling espiritu (Roma 8:16; 1 Cor 6:17).

B. Sa gayong pinagsamang espiritu na tayo ay nakikibahagi at nararanasan ang pagkabuhay na muli ni Kristo, na nagbibigay-kakayahan sa atin na maging kaisa ng krus upang mailigtas mula sa sarili at matransporma tungo sa isang bagong tao sa bagong paglikha ng Diyos para sa katuparan ng ekonomiya ng Diyos sa pagtatayo ng organikong Katawan ni Kristo.

V. Kailangan nating mamatay araw-araw, pasanin ang ating krus araw-araw, naiwawangis sa kamatayan ni Kristo sa pamamagitan ng Espiritu bilang kapangyarihan at kayamanan ng Kanyang pagkabuhay na muli para sa kapakanan ng Kanyang Katawan—15:31, 36; Luc. 9:23; Fil. 3:10; cf. Hos. 6:1-3:

A. Kailangan nating tahakin ang daan ng katuwiran sa pamamagitan ng pagpasok sa pangitain at ministeryo ng kapanahunan, kinikilala na tayo ay mainam lamang para sa kamatayan at paglilibing upang matamasa natin ang bukás na kalangitan, ang bumababang Espiritu ng Diyos, at ang pagsasalita ng Ama—Mat. 3:13-17; 21:32; cf. Ezek. 3:1-3.

B. Kailangan nating tamasahin ang mahalagang kamatayan ni Kristo kasama ang matamis na bisa nito at ang mahalagang pagkabuhay na muli ni Kristo kasama ang nagtataboy na kapangyarihan nito sa loob ni Kristo bilang ang timpladang Espiritu para sa buhay-ekklesia—Exo. 30:23-25; Roma 14:17-18; cf. Fil. 1:19-21; 2:13; 3:10; 4:11-13.

C. Kailangan nating pasanin ang krus, na nangangahulugang kunin ang kalooban ng Diyos; ang krus ay ang kalooban ng Diyos, at ang kalooban ng Diyos ay ang ating pagkain—Mat. 26:39; Heb. 10:5-10; Juan 4:34:
   1. Ang iisang ekklesia ay kalooban ng Diyos, at bawat kapatid sa ekklesia ay kalooban ng Diyos; kaya, ang pasanin ang krus ay ang pasanin ang ekklesia at pasanin ang lahat ng banal upang tayo ay magkaroon ng tunay na kaisahan—Efe. 4:1-3; 1 Cor. 1:10; Fil. 2:2.
   2. Ang kaisahan sa dibinong kaluwalhatian ay naisasarealidad kapag ang sarili ay lubusang naitatatwa, at tayo ay nakasentro sa Katawan, hindi nakasentro sa sarili—Juan 17:21-23; 1 Cor. 12:24-25.
   3. Ang krus ay ang kalooban ng Diyos sa ating panlabas na kapaligiran at ang pagpatay ni Hesus sa ating panloob na katauhan, na gumagawang magkasama upang patayin ang ating natural na tao at hubugin tayong muli ng Diyos ng pagkabuhay na muli—2 Cor. 4:10-12; 12:7-10; 13:3-4.
   4. Ang pasanin ang krus para sa Katawan ay ang hayaang mamagitan ang kapayapaan ni Kristo sa ating mga puso, kunin ang nagpapatawad na Panginoon bilang ating buhay, tanggapin ang mga mananampalataya ng Panginoon, at lumayo sa mga nagsasanhi ng mga pagkakabaha-bahagi at nagpapalaganap ng kamatayan—Col. 3:12-15; Kaw. 25:15, 20, 26; Roma 15:7; 16:17; Bil. 6:6-7; Lev. 5:2.

D. Kailangan nating tamasahin ang napako sa krus at nabuhay na muling Kristo bilang Espiritung nagbibigay-buhay upang maging solusyon sa lahat ng suliranin sa buhay-ekklesia—1 Cor. 1:9; 2:2; 15:45b, 58.

E. Kailangan nating kainin ang napako sa krus at nabuhay na muling Kristo bilang puno ng buhay, kinukuha Siya bilang ating pang-araw-araw na "antibiyotiko"—Apoc. 2:7; 1 Ped. 2:24; 3:18; Juan 6:57.

F. Kailangan nating tamasahin ang napako sa krus, limitadong Hesus bilang lupain ng trigo at ang nabuhay na muli, walang limitasyong Kristo bilang lupain ng sebada—Deut. 8:8; Juan 12:24; 6:9.

G. Kailangan nating tamasahin ang napako sa krus na Kristo bilang ating espiritwal na bato sa pamamagitan ng pag-inom sa Kanya at pagpapadaloy sa Kanya bilang tubig ng buhay sa pagkabuhay na muli upang iligtas tayo mula sa inikidad ng santuwaryo—1 Cor. 10:4; Juan 19:34; Exo. 17:6; Bil. 20:8; 18:1; Jer. 2:13; Juan 7:37-39; Ezek. 47:1; Apoc. 22:1.

H. Kailangan nating kunin ang napako sa krus at nabuhay na muling Kristo bilang ating pinaninirahang lugar, ating dakong kublihan, ang lihim na dako ng Kataas-taasan—A. A. 2:14; Awit. 90:1; 91:1; 31:20; 83:3; Isa. 32:2; Exo. 33:22; cf. Mat. 6:6; Juan 14:23.

I. Kailangan nating mamuhay ng isang dalisay at simpleng buhay ng pagtitiwala sa Diyos sa gitna ng halo-halo at komplikadong sitwasyon—A. A. 2:2; 1 Hari 7:17-20; Mat. 6:28.

J. Kailangan nating patuloy na ensayuhin ang ating espiritu upang itatwa ang sarili, na kapwa pagsasakatawan ni Satanas at ang kaluluwa na nagdedeklara ng pagsasarili mula sa Diyos—Roma 1:9; Mat. 16:22-24.

K. Kailangan nating sundan ang huwaran ng Panginoong Hesus, na namuhay ng isang napako sa krus na buhay upang ihayag ang dibinong buhay, ipinamumuhay ang mga dibinong katangian bilang Kanyang mga pantaong kagalingan; ang sundan Siya bilang ating modelo sa pang-intrinsikong paraan ay ang taglayin sa ating katawan ang mga tatak ni Hesus sa pamamagitan ng biyaya ni Kristo—Juan 5:30; 1 Ped. 2:21; Gal. 6:17-18.

L. Kailangan nating maglingkod sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos para sa kaluwalhatian ng Diyos at walang pagtitiwala sa ating sarili—Fil. 3:3; 1 Tes. 3:13; 2 Cor. 4:5; 1 Cor. 10:31; cf. Kaw. 25:28; 28:25-26; 29:23.

M. Kailangan nating makita ang pangitain hinggil sa napako sa krus na Kristo at iaplay ang krus ni Kristo sa ating mapapait na sitwasyon at sa ating mapait na katauhan upang tamasahin ang nabuhay na muling Kristo bilang ating Tagapagpagaling at nagpapagaling na kapangyarihan —Exo. 15:22-27; 1 Ped. 2:24; Apoc. 2:7; Mat. 9:12.

N. Kailangan nating "paganahin" ang kautusan ng pumapatay at bumubuhay na muling Espiritu ng buhay, pinananatili ang ating sarili sa palagiang pakikipag-ugnayan at paghipo sa Panginoon, upang manatili sa dibinong pamamahagi para sa dibinong ekonomiya—Roma 8:2, 10, 6, 11, 13.

VI. Ang kinalabasan ng ating pagkakaligtas mula sa sarili sa pamamagitan ng ating pagiging kaisa ng krus ay yaong nararanasan natin ang pagyabong ng pagkabuhay na muling buhay, nararanasan at natatamasa natin si Kristo, lumalago tayo sa dibinong buhay, pinagaganda tayo sa pamamagitan ng transpormasyon, at nagiging may kamalayan tayo hinggil sa Katawan ni Kristo at namumuhay sa Katawan, sa pamamagitan ng Katawan, at para sa Katawan—Fil. 3:10; Col. 2:19; Roma 12:4-5, 15; 1 Cor. 12:12-27.

© 2026 Living Stream Ministry

Mensahe Tatlo

Ang Ikatlong Yugto ng Awit ng mga Awit—
Tinawag upang Mamuhay sa Pag-akyat sa langit bilang Bagong Nilikha
sa Pagkabuhay na muli

Babasahin sa Kasulatan: A. A. 3:6—5:1

I. Sa ikatlong yugto ng kanyang karanasan, ang mangingibig ni Kristo ay tinawag upang mamuhay sa pag-akyat sa langit upang maging ang pinagandang mangingibig ni Kristo bilang bagong nilikha sa pagkabuhay na muli—A. A. 3:6—5:1.

II. "Sumama ka sa akin mula sa Lebanon, kasintahan ko. / Sumama ka sa akin mula sa Lebanon. / Tumanaw ka mula sa taluktok ng Amana, / Mula sa taluktok ng Senir at ng Hermon, / Mula sa mga yungib ng mga leon, / Mula sa mga bundok ng mga leopardo"—4:8:

A. Tinatawag ni Kristo ang Kanyang mangingibig upang mamuhay kasama Niya sa Kanyang pag-akyat sa langit, kung paanong tinawag Niya siya upang manatili sa Kanyang krus—2:14:

1. Hinihiling ni Kristo sa Kanyang mangingibig bilang Kanyang kasintahang babae na tumanaw kasama Niya mula sa Kanyang pag-akyat sa langit (Lebanon), ang pinakamataas na dako ng katotohanan (Amana) at ng tagumpay ni Kristo sa Kanyang pakikipaglaban (Senir, nangangahulugang "malambot na kutamaya," at Hermon, nangangahulugang "pagkawasak"), at mula sa mga makalangit na dako ng mga kaaway (ang mga yungib ng mga leon at mga bundok ng mga leopardo).
2. Kapag ang mangingibig ni Kristo ay namumuhay sa pag-akyat sa langit, siya at si Kristo ay namumuhay sa iisang kalagayan, ang kalagayan ng pag-akyat sa langit, upang maging mag-asawa; sila ay magkatulad sa buhay at kalikasan, ganap na tumutugma sa isa't isa.

B. Ang mamuhay sa pag-akyat sa langit ay ang patuloy na mamuhay sa ating espiritu; kapag namumuhay tayo sa ating espiritu, naihuhugpong tayo sa umakyat sa langit na Kristo sa kalangitan—Efe. 2:22; Gen. 28:12-17; Juan 1:51; Apoc. 4:1-2; Heb. 4:12, 16.

C. Kailangan nating matutuhang ikubli ang ating sarili sa lihim na dako ng Kataas-taasan, sa umakyat sa langit na Kristo, kinukuha Siya bilang ating pinaninirahang lugar—Awit 91:1, 14-16; cf. A. A. 2:14:

1. Ang kunin ang Diyos bilang ating walang hanggang pinaninirahang lugar ay ang pinakamataas at pinakaganap na pagdaranas sa Diyos—Awit 90:1-2.
2. Kung kukunin natin ang Diyos bilang ating pinaninirahang lugar, matatanto natin na ang haba ng ating buhay sa lupa ay maikli at punô ng mga kasalanan at mga paghihirap—bb. 3-12.
3. Kailangan nating manirahan sa Diyos, namumuhay sa Kanya sa bawat minuto, sapagkat sa labas Niya ay may mga kasalanan at mga paghihirap—b. 8; Juan 16:33.
4. Naninirahan tayo sa Diyos sa pamamagitan ng paninirahan sa ating espiritu, ang pinaninirahang lugar ng Diyos; sa ating espiritu at sa ekklesia, mamamasdan natin ang Kanyang kagandahan at malalalinan tayo ng Kanyang kagandahan upang maging ang pinagandang bagong nilikha—Efe. 2:22; Roma 8:6; Awit 27:4; Isa. 60:7b, 19b; 62:3; A. A. 3:11; Kaw. 12:4a.

III. "Si Haring Solomon ay gumawa para sa sarili ng [palangkin] / Mula sa kahoy ng Lebanon. / Ginawa niyang pilak ang mga haligi niyon, / Ang likod niyon ay ginto, / At ang upuan ay kulay-ube; / Ang loob niyon ay [nilatagan ng] pag-ibig / Ng mga anak na babae ng Herusalem"—A. A. 3:9-10:

A. Sa pamamagitan ng nagtatranspormang gawain ng Espiritu sa loob natin, tayo ay nagiging ang gumagalaw na sisidlan ni Kristo, ang karwahe ni Kristo, ang "sasakyan" ni Kristo, para sa pagkilos ni Kristo sa loob ng *Katawan* at para sa Katawan ni Kristo—cf. 2 Cor. 2:12-17.

B. Itinatayo tayong muli sa pamamagitan ng Dibinong Trinidad upang ang ating panlabas na estruktura ay ang nabuhay na muli at umakyat sa langit na pagkatao ni Hesus, at ang ating panloob na palamuti ay ang ating pag-ibig sa Panginoon—A. A. 3:9-10:

1. Si Kristo bilang ating Haring Solomon ang gumagawa sa atin na maging palangkin para sa Kanyang sarili; ang ating responsabilidad ay ang ihandog lamang ang ating pag-ibig sa Kanya at kusang-loob na ihandog ang ating sarili sa Kanya—Juan 21:15-17; Awit 110:3.
2. Ang ating panloob na katauhan ay dapat na "[nalalatagan] ng pag-ibig" (A. A. 3:10); ang pag-ibig sa Panginoon ay magpapanatili sa atin sa kinasasaklawan ng pagtataglay kay Kristo bilang ating pagkatao, iniingatan ang ating pagkatao sa loob ng pamimilit ng Kanyang pagmamahal—2 Cor. 5:14.

C. Sa pamamagitan ng pag-ibig natin sa Panginoon sa isang personal, magiliw, pribado, at espiritwal na paraan, ang ating natural na katauhan ay ginigiba, at tayo ay muling hinuhubog sa pamamagitan ng nagtutubos na kamatayan ni Kristo na Anak (mga haliging gawa sa pilak), ng dibinong kalikasan ng Diyos Ama (salalayan), at ng Espiritung nagbibigay-buhay na namumuno sa loob natin (upuan na kulay-ube) habang kinukuha natin si Kristo bilang ating Hari sa pamumuno ng Espiritu—A. A. 3:10; cf. Roma 8:28-29; 2 Cor. 4:16-18.

IV. Sa pamamagitan ng pamumuhay natin sa pag-akyat sa langit bilang bagong nilikha sa pagkabuhay na muli, tayo ay nagiging pribadong halamanan ni Kristo para sa Kanyang kasiyahan—A. A. 4:10-15:

A. "[Pagkaganda] ng iyong pag-ibig, kapatid ko, kasintahan ko! / Higit na mainam ang iyong [pag-ibig] kaysa alak, / At ang [halimuyak] ng iyong mga [ungguwento] / Kaysa anumang [espesiya]!"—b. 10:

1. Sinasabi ng naghahanap na ang pag-ibig ng Panginoon ay *mas mainam* kaysa alak, subalit sinasabi ng Panginoon na ang pag-ibig ng naghahanap ay *higit na mainam* kaysa alak; bagama't pinahahalagahan natin ang pag-ibig ng Panginoon, hindi natin maarok kung gaano kahalaga ang Kanyang pag-ibig sa atin; ipinakikita nito na maging sa pag-ibig *Niya* sa atin, Siya ang may pagkauna—cf. 1:2; Roma 8:37; 2 Cor. 5:14.
2. Sa pamamagitan ng pag-ibig sa Panginoon, ang naghahanap ay tinitigmakan ng Espiritu, hinuhulma ng Espiritu sa pagpapasailalim sa Espiritu, upang kapwa magpalabas ng *halimuyak ni Kristo* at maging isang halimuyak ni Kristo—A. A. 4:10b, 11b; Juan 12:3; 2 Cor. 2:15.

B. "[Mula sa] iyong mga labi, o kasintahan ko, ay [tumutulo ang sariwang pulot]; / Pulot at gatas ay nasa ilalim ng iyong dila"—A. A. 4:11a:

1. Ang gatas at pulot, na pagsasama kapwa ng buhay-hayop at buhay-halaman, ay dalawang aspekto ng buhay ni Kristo—ang nagtutubos na aspekto at nagpapasibol na aspekto—Deut. 8:8; 32:13-14; Juan 1:29; 12:24; Mat. 26:26-28.
2. Lalo na kapag tayo ay mahina sa espiritu at lumalapit sa Panginoon upang maranasan at iaplay Siya, nadarama natin na Siya ang gatas at ang pulot, ang kasaganaan at ang katamisan ng buhay ni Kristo—2 Cor. 12:9-10.
3. Pinanunumbalik ng pulot ang mga nasugatan, at pinakakain ng gatas ang mga bago; nakapag-imbak ang naghahanap ng napakaraming kayamanan sa loob niya anupat tila nasa ilalim ng kanyang dila ang pagkain, at maaari siyang mamahagi sa mga nangangailangan sa anumang panahon—Isa. 50:4; Efe. 4:29; Awit 45:1-2.
4. Ang katamisang ito ay hindi naibubunga nang magdamag kundi nanggagaling sa mahabang panahon ng pagtitipon, panloob na gawain, at maingat na pag-iimbak—cf. Exo. 29:30; Awit 92:13-14.

V. "Halamanang nababakuran ang kapatid ko, ang kasintahan ko; / [Isang balong na nasasarhan], isang bukal na natatakpan… / Isang bukal ng mga halamanan, / Balon ng mga tubig na buháy, / At dumadaloy na batis mula sa Lebanon"—A. A. 4:12, 15:

A. Sa puntong ito ng kanyang espiritwal na pagsulong, ang mapagmahal na naghahanap ng Panginoon ay naging isang halamanan para sa pribadong kasiyahan ni Kristo; hindi siya isang bukás na halamanan kundi isang nabakurang halamanan, isang natakpang halamanan; ang lahat ng mayroon siya ay sukdulang para sa kaluguran ng kanyang Minamahal at hindi para sa kaninuman:
   1. Kung ang mga mananampalataya ay magsasara pa nang kaunti at magtatakip pa nang mas mahigpit, ang kanilang gawain ay magiging higit na nananagumpay; pagkalooban nawa tayo ng Panginoon ng biyaya at magsagawa ng mas malalim na gawain sa loob natin sa pamamagitan ng krus nang sa gayon ay makapag-ugat tayo nang malalim at makapamuhay ng isang nakakubling buhay "sa lihim" upang tuparin ang mga kahingian ng Diyos at bigyang-kasiyahan ang Kanyang puso—Mat. 6:6; 13:20-21.
   2. Ang buhay-Kristiyano para sa buhay-ekklesia ay isang buhay sa mga kalaliman, isang buhay na maaaring "[mag-ugat] pailalim at [mamunga] paitaas"—Isa. 37:31.

B. "Naglagay [si Jehovah na] Diyos ng isang halamanan sa silangan ng Eden, at inilagay Niya roon ang taong Kanyang nilalang" (Gen. 2:8); ayon sa Biblia, isang halamanan ang pinakaunang kaisipan ng Diyos; ang *Eden* ay nangangahulugang "kaluguran," nagpapakita na ninanais ng Diyos na bigyang-lugod at bigyang-kasiyahan ang tao at pasayahin siya.

C. Ang buhay-ekklesia ay ang halamanan ng Diyos, ang bukirin ng Diyos, upang tayo ay lumago sa paglago ng Diyos at matransporma sa pamamagitan ng kayamanan ng Diyos upang maging gusali ng Diyos—b. 8; Col. 1:10; 2:19; 1 Cor. 3:9; Apoc. 22:1-2; cf. Exo. 25:31-32.

D. Inilagay ng Diyos ang tao sa halamanan "upang…bungkalin [ito] at ingatan [ito]"—Gen. 2:15:
   1. Ang pagbubungkal ng tao sa lupa ay upang lumago ang buhay, lalo na ang puno ng buhay, para sa katuparan ng unang aspekto ng layunin ng Diyos—ang ihayag ng tao ang Diyos sa Kanyang larawan; ang bungkalin ang lupa ay ang tuosin ang ating puso upang gawin itong mabuting lupa kung saan makalalago si Kristo—1:26a; Mat. 13:3-23.

2. Ang pag-iingat ng tao sa lupa ay upang protektahan ang halamanan mula sa kaaway ng Diyos para sa katuparan ng ikalawang aspekto ng layunin ng Diyos—ang tuosin ng tao si Satanas sa pamamagitan ng awtoridad ng Diyos; ang pag-iingat sa lupa ay ang hindi pagbibigay ng anumang puwang para kay Satanas bilang puno ng kaalaman, ang puno ng kamatayan—Gen. 1:26b; 2 Cor. 5:4; 11:3; 1 Cor. 15:26; cf. Lev. 5:2.

E. Tinatamasa natin si Kristo para sa pagtatamasa at kasiyahan ni Kristo; ang Panginoon ay lahat-lahat sa atin upang matamasa Niya ang lahat ng mula sa atin—A. A. 1:12-14; 4:12-14; 5:1.

F. Sa halamanang ito ay may isang bukal at isang balon ng buháy na tubig; ang Diyos Ama ang bukal, ang Diyos Anak ang balon, at ang Diyos Espiritu ang dumadaloy na batis nang sa gayon ay matamasa natin ang dumadaloy na Tres-unong Diyos upang tayo ay maging Bagong Herusalem—4:15; Juan 4:14b.

G. "Gumising ka, O hanging [mula sa hilaga], / At pumarito ka, O hanging [mula sa timog]! / Humihip ka sa aking halamanan, / Upang ang bango niya'y humalimuyak"—A. A. 4:16a:

1. Ang hanging mula sa hilaga (malamig, matindi, mapait, at mahirap) at ang hanging mula sa timog (mainit-init, banayad, nakapananariwa, at kaaya-aya) ay dalawang magkaibang kapaligiran na ginagamit ng Panginoon upang sanayin ang mga mananampalataya na tamasahin Siya bilang kanilang lihim ng kasapatan—Fil. 4:11-13, 5-7; 1:20.
2. Natatanto ng naghahanap sa Panginoon na ang lahat ng suliranin ay nagmumula sa loob at hindi sa labas; nalalaman niyang hangga't napupuspos siya ng Espiritu bilang presensiya ng Tres-unong Diyos, maaari siyang mamuhay at maghayag kay Kristo nang maligaya sa anumang kapaligiran.

© 2026 Living Stream Ministry

Mensahe Apat

Ang Ikaapat na Yugto ng Awit ng mga Awit—
Tinawag nang Mas Masidhi upang Mamuhay sa loob ng Tabing
sa pamamagitan ng Krus pagkatapos ng Pagkabuhay na muli

Babasahin sa Kasulatan: A. A. 6:4a, 13

I. Sa pamamagitan ng kanyang pamumuhay sa pag-akyat sa langit ni Kristo bilang bagong nilikha sa pagkabuhay na muli, ang mangingibig ni Kristo ay gumugulang sa kayamanan ng buhay ni Kristo upang hindi lamang siya maging isang halamanan kay Kristo (A. A. 4:12—5:1; 6:2) bagkus ay santuwaryo rin ng Diyos, na isinasagisag ng Tirzah, at pananggalang nito, na isinasagisag ng Herusalem (b. 4a):

A. Pinupuri ng hari ang kagandahan ng kanyang mapagmahal na naghahanap sa pamamagitan ng pagpapahayag, "Ikaw ay kasingganda ng Tirzah, aking mahal, / Kahali-halina na gaya ng Herusalem"—b. 4a.

B. Ang Tirzah, isang kabisera ng lunsod ng mga hari ng Israel at ang lugar ng palasyo ng mga hari (1 Hari 14:17; 15:21; 16:23), ay binabanggit dito sa isang positibong kahulugan upang isagisag ang santuwaryo ng Diyos, ang pinaninirahang lugar ng Diyos bilang Hari; ang banal na lunsod na Herusalem ay ang kabisera ng Judah at ang pananggalang ng pinaninirahang lugar ng Diyos, ang templo, sa lupa.

C. Sa Lumang Tipan, ang pagtatayo ng Diyos ay isinasagisag ng Tirzah at Herusalem; sa Bagong Tipan, ang pagtatayong ito ay ang organikong Katawan ni Kristo; sa kahuli-hulihan, ang pagtatayo ng organikong Katawan ni Kristo, na siya ring asawang babae ni Kristo (Efe. 5:25-32; cf. Gen. 2:22), ay mapasusukdol sa Bagong Herusalem, ang banal na lunsod bilang kaganapan ng dakong Banal ng mga Banal, ang mutuwal na tirahan ng Diyos at ng Kanyang tinubos sa kawalang-hanggan (Apoc. 21:2-3, 16, 22).

II. Ang maging isang halamanan kay Kristo ay ang maging mayabong sa elemento ng buhay ni Kristo kalakip ang di-malirip na kayamanan nito; ang maging santuwaryo ng Diyos ay ang maitayo (may kaugnayan sa pagtatayo ng Katawan ni Kristo) sa paglago sa buhay ni Kristo kalakip ang di-malirip na kayamanan nito tungo sa paggulang—Efe. 3:8; 4:12-16:

A. Bagama't ang santuwaryo ng Diyos ay nasa kalangitan, nahahati ito sa dalawang seksiyon sa pamamagitan ng tabing, na sumasagisag sa ating laman—Heb. 10:19-20.

B. Kaugnay kay Kristo, ang tabing sa santuwaryo ng Diyos ay nahati sa panahon ng pagkapako sa krus ni Kristo (Mat. 27:51), subalit kaugnay sa mga mananampalataya, nananatili pa rin ito para sa layunin ng pagtutuos ng Diyos sa kanila.

C. Si apostol Pablo ay gumulang sa buhay ni Kristo, namumuhay sa pag-akyat sa langit ni Kristo, gayunman ay hinayaan pa rin siya ng Diyos na magkaroon ng tinik sa kanyang laman sa pamamagitan ng sugo ni Satanas upang pigilan siyang labis na magmataas—2 Cor. 12:7.

D. Sa Kanyang ekonomiya, isinisilang na muli muna tayo ng Diyos sa ating espiritu sa pamamagitan ng Kanyang pagkabuhay na muling buhay (Juan 3:6; Roma 8:10; 1 Ped. 1:3); pagkatapos ay tinatransporma Niya tayo sa ating kaluluwa sa pamamagitan ng isang panloob, metabolikong proseso, dinadala si Kristo at ang Kanyang kayamanan tungo sa ating katauhan bilang ating bagong elemento at sinasanhi ang ating luma,

natural na elemento na unti-unting maalis (2 Cor. 3:18; Roma 8:2); sa huli, ang ating katawan ay binabagong-anyo upang maiwangis sa katawan ng kaluwalhatian ni Kristo sa Kanyang pagbabalik (Fil. 3:21; Roma 8:23).

III. Mayroon pa ring pangangailangan sa huling pagtawag ng Panginoon sa atin upang mamuhay sa loob ng tabing sa pamamagitan ng isang mas matinding pagdaranas ng krus sa pagtutuos sa ating laman pagkatapos ng ating pagdaranas ng Kanyang pagkabuhay na muli bilang bagong nilikha ng Diyos:

A. Pagkatapos habulin ng mangingibig ni Kristo si Kristo para sa kasiyahan at naabot ito sa unang yugto ng Awit ng mga Awit, tinawag muna siya ng Panginoon upang mailigtas mula sa kanyang sarili sa pamamagitan ng pagdaranas sa Kanyang krus noong siya ay naihiwalay dahil sa pagsisiyasat sa sarili; pagkatapos ay tinawag siya nang higit pa ng Panginoon upang mamuhay sa Kanyang pag-akyat sa langit bilang bagong nilikha ng Diyos sa pagkabuhay na muli; ngayon sa kahuli-hulihan, tinatawag siya ng Panginoon upang mamuhay sa loob ng tabing sa dakong Banal ng mga Banal, sa Diyos Mismo, upang tamasahin ang napasukdol na Diyos na naisakatawan kay Kristo—cf. Heb. 10:22:

1. Ayon sa ekonomiya ng Diyos, gaano man tayo gumulang at maging espiritwal, hangga't tayo ay nabubuhay sa lupa, yaon ay, hangga't ang ating katawan ay hindi pa nababagong-anyo (Roma 8:23; Fil. 3:21), taglay pa rin natin ang laman, na siyang tabing.
2. Kailangan nating matutuhan na dumaan sa tabing sa pamamagitan ng pagdaranas ng pagtutuos ng krus araw-araw upang makapamuhay tayo sa loob ng tabing, sa dakong Banal ng mga Banal—1 Cor. 15:31; Luc. 9:23.
3. Kapag pumapasok tayo tungo sa Pinakabanal, pumapasok tayo tungo sa Diyos at nagiging ang santuwaryo; sa pakahulugang ito ay nagiging Diyos tayo sa buhay at kalikasan ngunit hindi sa pagka-Diyos; bilang tunay na Shulamita, tayo ay nagiging duplikasyon at pagpaparami ni Kristo, na siyang "ang totoong Diyos at buhay na walang hanggan"—1 Juan 5:20.
4. May tatlong kahanga-hangang aytem sa loob ng Kaban sa dakong Banal ng mga Banal para sa ating pagdaranas at pagtatamasa:
    a. Ang natatagong manna sa loob ng gintong palayok ay tumutukoy sa Diyos Ama bilang dibinong pinagmumulan ng lahat ng panustos—Exo. 16:32-34; Apoc. 2:17a.
    b. Ang umuusbong na tungkod ay sumasagisag kay Kristo bilang pagkabuhay na muli; sa gitna ng tatlo sa Dibinong Trinidad, ang ikalawa ay ang pagkabuhay na muli—Bil. 17:1-11; Juan 11:25.
    c. Ang mga tapyas na pinagsulatan ng kautusan ay tumutukoy sa kautusan ng Espiritu ng buhay bilang panloob na kautusan sa ating espiritu (Roma 8:2, 10), isinasagisag ng mga tapyas na pinagsulatan ng tipan (Exo. 25:16; 31:18; Deut. 10:1-5; Jer. 31:33).
    d. Kailangan nating makita na ang Ama ay nasa loob natin (Efe. 4:6), ang Anak ay nasa loob natin (Col. 1:27; 2 Cor. 13:5), at ang Espiritu ay nasa loob natin (Roma 8:9).
    e. Samakatwid, ang Ama, ang Anak, at ang Espiritu ay naninirahan sa dakong Banal ng mga Banal; kapag pumapasok tayo sa ating espiritu bilang ang praktikal na dakong Banal ng mga Banal, pumapasok tayo tungo sa Diyos at

tinatagpo ang Ama bilang pinagmumulan ng panustos, ang Anak bilang pagkabuhay na muli, at ang Espiritu bilang kautusan ng buhay.

B. Dito, ang lahat ng naghahanap kay Kristo na namumuhay sa dakong Banal ng mga Banal, sa napasukdol na Tres-unong Diyos, ay nagtatamasa sa naproseso at napasukdol na Tres-unong Diyos sa pinakaganap na sukat; ito ang pinakamataas na yugto sa karanasan ng mangingibig ni Kristo na ipinakikita sa Awit ng mga Awit.

IV. Sa kahuli-hulihan, iwinawangis tayo upang maging ang kahanga-hangang Shulamita, na siyang, bilang duplikasyon ni Solomon, ang pinakadakila at huling sagisag ng Bagong Herusalem bilang kapareha ni Kristo—6:13; Apoc. 21:2, 9-10; 22:17a:

A. Kung paanong si Haring Solomon ay naging isang probinsiyano upang ligawan ang isang probinsiyana upang gawin siyang kanyang reyna, kanyang duplikasyon, ang Diyos sa loob ni Kristo ay naging isang tao upang ligawan ang tao upang gawing Diyos ang tao sa buhay, kalikasan, kahayagan, at pangsyon ngunit hindi sa pagka-Diyos upang maging kasintahang babae ni Kristo—Mat. 9:15; Apoc. 19:7; cf. Awit 45:1-3, 9, 13-14.

B. Inihahayag ng Biblia na ang Diyos ay naging tao upang ligawan tayo at ngayon ay ninanais Niyang ligawan natin Siya sa pamamagitan ng ating pagiging dibino para sa Kanyang kahayagan sa pamamagitan ng ating personal, magiliw, pribado, at espiritwal na kaugnayan sa Kanya—Ecl. 1:2; A. A. 1:1-8; cf. 2 Cor. 2:10; Exo. 33:11; Roma 8:4, 6; 1 Cor. 2:15.

C. Ang *Shulamita* ay ang pambabaeng anyo ng *Solomon,* nagpapahiwatig na ngayon ang mga mandaraig ay naging tulad ni Kristo sa buhay, sa kalikasan, sa kahayagan, at sa pangsyon ngunit hindi sa pagka-Diyos para sa pagsasagawa ng ekonomiya ng Diyos.

D. Ang Shulamita ay inihahalintulad sa sayaw ng dalawang kampo, o dalawang hukbo (Heb. *mahanaim*), sa paningin ng Diyos; pagkatapos makita ni Jacob ang mga anghel ng Diyos, ang dalawang hukbo ng Diyos, pinangalanan niya ng Mahanaim ang lugar kung saan siya naroroon at hinati ang kanyang mga asawang babae, mga anak, at mga pag-aari tungo sa "dalawang kampo"—A. A. 6:13; Gen. 32:1-2:

1. Nang si Jacob ay nasa daan na upang harapin si Esau, sinalubong siya ng mga anghel ng Diyos, at tinawag niyang Mahanaim ang lugar na iyon—bb. 1-2.
2. Pagkatapos niyang makita ang mga anghel bilang dalawang hukbo ng Diyos, hinati ni Jacob ang kanyang mga asawang babae, mga anak, at mga pag-aari tungo sa dalawang grupo, o "dalawang hukbo," nagpapahiwatig na higit pa tayong nakapananagumpay at nagpapasan tayo ng matibay na patotoo—b. 7.
3. Ipinapahiwatig din nito na hindi nais ng Diyos ang "mga higante" kundi ang mga marurupok lamang, ang mga mas mahihina, ang mga babae at mga bata—2 Cor. 11:29; Roma 9:16.
4. Hindi nais ng Diyos yaong mga malalakas sa kanilang sarili; yaong mga ibinibilang na karapat-dapat na maging mga mandaraig ay ang mga mas mahihina na lubos na dumedepende sa Panginoon sa prinsipyo ng Katawan—1 Cor. 1:26-28; 2 Cor. 11:29; 12:9-10; 13:3-5; Apoc. 3:8; 1 Ped. 5:5; Deut. 32:30; Ecl. 4:9-12; Roma 9:16; 16:20.
5. Ang espiritwal na kahulugan ng dalawang hukbo ay ang matibay na patotoo na higit pa tayong nakapananagumpay sa pamamagitan Niya na umibig sa atin ayon sa prinsipyo ng Katawan ni Kristo—8:37; 12:5; Deut. 32:30; Ecl. 4:9-12.
6. Kailangan ng Diyos ng isang bayan na kaisa Niya, isang bayan na nagpapasailalim sa Kanya, isinasagisag ng tinirintas na buhok (A. A. 1:11), at masunurin sa Kanya na may kaloobang laang umayon, isinasagisag ng leeg na may mga kuwintas ng mga hiyas (b. 10).

7. Kapag isinasaalang-alang natin kung paano makararating sa pinakamataas na rurok ng dibinong pahayag, hindi tayo dapat magtiwala sa ating sarili kundi dumepende sa Panginoon bilang pag-ibig, kapangyarihan, at awa upang gawin tayong mga sisidlan ng awa, karangalan, at kaluwalhatian—Roma 9:16, 21-23; A. A. 8:5-6.

© 2026 Living Stream Ministry

Mensahe Lima

Ang Ikalimang Yugto ng Awit ng mga Awit—
Pakikibahagi sa Gawain ng Panginoon

Babasahin sa Kasulatan: A. A. 7:1-5, 11-12

I. Si Solomon ay ang panginoon ng maraming ubasan (A. A. 7:12), na nangangailangan ng maraming pagpapagal; sa puntong ito, ang Shulamita ay kinakailangang makibahagi sa gawain ng Panginoon upang maging kamanggagawa ng Diyos; anong pribilehiyo at kaluwalhatian na ang mga tao ay maaaring gumawang kasama ng Diyos upang maging mga kamanggagawa ng Diyos (1 Cor. 3:9; 2 Cor. 6:1a)!

II. Upang makabahagi sa gawain ng Panginoon, kailangan nating maging kuwalipikado, na nakadepende sa ating pagiging nasangkapan ng lahat ng katangian ng dibinong buhay na naihahayag sa mga pantaong kagalingan; inilalarawang muli ng Espiritu ang mga kagalingan ng mangingibig, na mga tanda ng kanyang paggulang sa dibinong buhay at nagpapaging-kuwalipikado sa kanya na gumawang kasama ng Panginoon—A. A. 7:1-5; cf. 2 Cor. 1:12; 2:14-17; 11:10a; 1 Tes. 2:1-12:

A. Ang namumukod-tanging gawain ng Diyos ay ang isagawa ang Kanyang sarili sa loob ni Kristo tungo sa Kanyang piniling bayan, ginagawa ang Kanyang sarili na kaisa nila para sa Katawan ni Kristo—Gal. 4:19; Efe. 3:17a; 4:16:
   1. Hindi natin mapaglilingkuran ang Diyos nang higit sa kung ano tayo bilang isang tao—sinasabi ni Pablo, "Sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos, ako ay ako…"—siya ay isang taong napunuan at nabuoan ni Kristo bilang biyaya, na siyang ang Diyos para sa ating katamasahan—1 Cor. 15:10a.
   2. Bilang resulta nito, nagpapatuloy si Pablo sa pagsasabi, "At ang Kanyang biyayang ibinigay sa akin ay hindi nawalan ng kabuluhan, kundi, sa kabaligtaran, ako ay higit na nagpagal kaysa sa kanilang lahat, ngunit hindi ako kundi ang biyaya ng Diyos na nasa akin"—b. 10b.
   3. Ang *hindi ako kundi ang biyaya ng Diyos* ay katumbas ng *hindi na ako…kundi si Kristo* sa Galacia 2:20; kaya ang biyaya na gumawa kay Pablo ay hindi isang usapin o isang bagay kundi isang buháy na persona, ang nabuhay na muling Kristo, ang pagsasakatawan ng Diyos Ama na naging ang nagpapaloob ng lahat na Espiritung nagbibigay-buhay, na nanirahan sa apostol bilang kanyang lahat-lahat.
   4. Ang ministeryo ni Pablo ay ang ipamahagi ang kayamanan ni Kristo bilang biyaya ng Diyos tungo sa Kanyang piniling bayan para sa kanilang katamasahan, na nagreresulta sa pagtatayo ng ekklesia—Efe. 3:2.

B. Sa Awit ng mga Awit, ang mapagmahal na naghahanap sa Panginoon ay tinutukoy bilang "anak na babae ng prinsipe" (7:1); ipinahihiwatig nito na dapat marating ng isang mangingibig ni Kristo ang paggulang sa Kanyang maharlikang buhay upang maghari sa buhay sa pamamagitan ng kasaganaan ng biyaya at ng kaloob ng katuwiran (Roma 5:17).

C. Inilalarawang muli ng Espiritu ang kanyang kagandahan sa pangangaral ng ebanghelyo (mga yapak sa mga sandalyas)—A. A. 7:1; Roma 10:15:
   1. Poprotektahan tayo at iingatan tayo ng pangangaral ng ebanghelyo mula sa

pagiging narungisan ng lupa; isang bahagi ng kutamaya ng Diyos na taglay ng ekklesia ang "nasasapnan ang inyong mga paa ng matibay na pundasyon ng ebanghelyo ng kapayapaan"—Efe. 6:13, 15.

2. Si Kristo ay gumawa ng kapayapaan para sa atin, kapwa sa Diyos at tao, sa krus, at ang kapayapaang ito ay naging ating ebanghelyo (2:13-17); ang ebanghelyong ito ng kapayapaan ay naitatag bilang matibay na pundasyon, bilang kahandaang maisasapin sa ating mga paa.
3. Yamang nasapnan nang gayon, magkakaroon tayo ng matatag na pagkakatindig upang makatayo tayo upang lumaban sa espiritwal na digmaan; ang kapayapaan para sa gayong matibay na pundasyon ay si Kristo—6:14.

D. Sinasabi ng Panginoon hinggil sa Kanyang mapagmahal na naghahanap: "Ang iyong leeg ay gaya ng toreng garing"; ang garing sa tipolohiya ay sumasagisag sa pagkabuhay na muling buhay; kaya, ang kanyang leeg, na sumasagisag sa kanyang pagpapasya, ay punô ng pagkabuhay na muling buhay—A. A. 7:4.

E. Kasunod ay nagsasalita ang Panginoon hinggil sa kanyang mga mata: "Ang iyong mga mata ay gaya ng mga tipunan ng tubig sa Heshbon / Sa tabi ng pintuang-bayan ng Bath-rabbim"—b. 4:

1. Sa Awit ng mga Awit 1:15 ang kanyang mga mata ay inihalintulad sa mga mata ng mga kalapati, subalit sa 7:4 ang kanyang mga mata ay inihahalintulad sa mga tipunan ng tubig; ang mga mata ng mga kalapati ay espiritwal, subalit ang mga mata na tulad ng mga tipunan ng tubig ay lubusang bukás sa liwanag at pinalaki at pinalawak upang saklawin ang buong sansinukob.
2. Ang mga tipunan ng tubig na ito ay nasa pintuang-bayan, na para sa pagpasok at paglabas, na sumasagisag sa komunikasyon ng salamuha, na nakadepende sa ating napalawak na paningin; ang mga ito ay mga tipunan ng tubig na nagsisilbing salamin, na nagpapahiwatig na ang kanyang paningin ay punô ng liwanag.
3. Dapat tayong maging lubhang napalaki sa ating pagkakita na hindi lamang natin nakikita at pinangangalagaan ang gawain kung nasaan tayo, bagkus ay pinangangalagaan din natin ang interes ng Panginoon sa buong lupa at sa buong sansinukob.

F. Lubos siyang pinahahalagahan ng Panginoon sapagkat mayroon siyang "ilong…gaya ng tore ng Lebanon"—b. 4:

1. Ang isang ilong na gaya ng tore ng Lebanon ay nangangahulugang ang mapagmahal na naghahanap sa Panginoon ay may espiritwal na pandama na mataas at matalas ang pagkakilala; ipinakikita ng Filipos 1:9 na hindi natin dapat ibigin ang iba sa kahangalan kundi ibigin sila nang may kahinahunan na may pag-ibig na nananagana sa lubos na kaalaman at matalas na pag-iisip.
2. Ang kakayahang makaamoy ay masusumpungan lamang sa mga gumulang; ang pandamang ito ay hindi nagmumula sa mga binigkas na salita o sa mga bagay na nakikita; isa itong panloob na kakayahan mula sa intuwisyon sa ating espiritu na nagbibigay-kakayahan sa isang tao na kilalanin ang mababango at mababahong amoy.
3. Ang espiritwal na intuwisyong ito ay nagbibigay-kakayahan sa isang tao na makilala ang mga bagay na mula sa Diyos; hindi ito sa pamamagitan ng katuwiran o lohika kundi sa pamamagitan ng isang kusa at tumpak na panloob na damdamin, na nagbibigay-kakayahan sa isang tao na makilala ang mga espiritwal na bagay.

4. Kasabay nito, ang pang-amoy na pandamang ito ay nagbibigay-kakayahan din sa isang tao na makilala ang mababahong amoy; maraming pagtuturo ang hindi maituturing na mali, at maraming tao ang walang anumang bagay na maaaring punahin ng iba, gayunman ay nadarama natin na may hindi tama.
5. Maaari mong sabihin sa lingkod ng Panginoon na maayos ang lahat ng bagay, ngunit agad niyang nadarama na may bagay na mali, may bagay na hindi tunay, at may bagay na hindi tumutugma sa Panginoon; ito ang pananggalang sa gawain ng Panginoon.
6. Ang ilong na gaya ng tore ng Lebanon ay nagsasalita hinggil sa taas at talas nito; masyadong maraming Kristiyano ngayon ang may sira ang hugis, o pango, na ilong, na sumasagisag sa kakulangan ng Kristo bilang kakayahang makadama sa ating paglilingkod sa Diyos at ginagawa tayong di-kuwalipikado sa pagkasaserdote—A. A. 7:4; Lev. 21:18 (tingnan din ang ASV 1901).
7. Ang pagiging di-kuwalipikado sa pagkasaserdote dahil sa isang kapintasan ay nangangahulugan na sinumang kulang ng Kristo ay walang kakayahang maghain ng Kristo bilang pagkain sa Diyos—bb. 17-21.

G. Inilalarawang muli ng Espiritu ang kanyang kagandahan sa kanyang mga iniisip at mga intensiyon (ulo), na malakas para sa Diyos (Carmel—cf. 1 Hari 18:19-39), at sa kanyang pagpapasailalim at pagsunod para sa pag-aalay niya ng kanyang sarili (mga buhok ng kanyang ulo—cf. Bil. 6:5a), na para sa kaluwalhatian ng Diyos (kulay-ube) at bihagin (talian) ang kanyang Minamahal, na siyang Hari (A. A. 7:5).

III. "Halika, sinta ko, pumunta tayo sa mga bukid, / Manirahan tayo sa mga nayon; / Magtungo tayo nang maaga sa mga ubasan, / At tingnan natin kung may bukó na ang puno ng ubas, / Kung ang kanyang mga bulaklak ay bumuka na, / At kung ang mga granada ay namumulaklak. / Doo'y ibibigay ko sa iyo ang aking pag-ibig"—bb. 11-12:

A. "Manirahan tayo sa mga nayon"—ang *mga nayon* ay pangmaramihan; lubusan na niyang tinaglay ang nakikipamayang kalikasan ng Panginoon na hindi nananatili sa iisang lugar, kundi nagmumula sa isang nayon patungo sa isa pa; sinusundan niya ang Panginoon at hinahanap ang mga nawawalang tupa at ang mga nasugatan.

B. Ninanais ng mangingibig ni Kristo na isagawa kasama ng kanyang Minamahal ang gawain na para sa buong lupa (mga bukid) sa pamamagitan ng pakikipamayan mula sa isang lugar tungo sa isa pa (paninirahan sa mga nayon); ipinahihiwatig nito na hindi siya sektaryan sa pagsasagawa ng gawain ng Panginoon; pinananatili niyang bukás ang gawain nang sa gayon ay makapunta ang iba upang makapamayan doon at makaalis siya upang makipamayan sa ibang lugar; ito ay ang panatilihin ang iisang gawain sa loob ng iisang Katawan.

C. Ang *maaga* ay nagpapakita ng kanyang kasipagan sa gawain ng Panginoon; ang gawain sa madaling araw ay lubhang kinakailangan; ang katamaran ay hindi katangian ng buhay ng Panginoon; tanging yaong mga tunay na espiritwal ang maaaring maging masipag; ang kaibahan sa pagitan ng kasipagan at katamaran ay nakasalalay sa paggamit ng oras—Efe. 5:16; Col. 4:5.

D. Ang makibahagi sa gawain ng Panginoon ay hindi lamang ang gumawa para sa Panginoon bagkus ay ang gumawang kasama ng Panginoon (1 Cor. 3:9a; 2 Cor. 6:1a); upang gumawang kasama ng Panginoon, kailangan natin ng paggulang sa buhay,

kailangan nating maging kaisa ng Panginoon, at ang ating gawain ay dapat na para sa Kanyang Katawan.

E. Gumagawa ang Shulamita bilang kapareha ni Solomon, pinangangalagaan ang lahat ng ubasan (A. A. 8:11), ang mga ekklesia at ang mga mananampalataya sa buong lupa; ipinahihiwatig nito na ang ating gawain ay dapat na para sa Katawan, hindi sa isang lunsod lamang.

F. Dapat tayong magkaroon ng gawain na para sa buong lupa; ito ang ginawa ni Pablo sa pamamagitan ng pagtatatag ng mga ekklesia-lokal at pagkatapos ay paggawa upang dalhin sila tungo sa buhay-paghahalo ng buong Katawan ni Kristo para sa kanilang lubos na pagsasarealidad ng Katawan ni Kristo—Roma 16:1-27; 1 Cor. 12:24-25a.

G. Siya at ang Kanyang Minamahal ay masipag na gumagawa sa mga ekklesia (mga ubasan) upang ang ibang mga mananampalataya ay magbukó, mamulaklak, at mamukadkad; sa gitna ng gawain Panginoon ay sinasabi ng mangingibig ng Panginoon, "Doo'y ibibigay ko sa Iyo ang aking pag-ibig"—cf. A. A. 7:12.

H. Kung gagawa tayong kasama ng ating Minamahal, dapat nating ipahayag ang ating pag-ibig sa Kanya sa lugar ng Kanyang gawain; gaanong kahanga-hanga ito!—Marc. 12:30.

IV. Ang mga unang gawa ay ang mga gawa na nagmumula sa at naghahayag ng unang pag-ibig (Apoc. 2:4-5); kapag napupunuan tayo ng unang pag-ibig sa Panginoon (b. 4), ibinibigay sa Kanya ang unang puwesto sa lahat ng bagay (Col. 1:18b), ang lahat ng ating ginagawa ay nagmumula sa at naghahayag ng ating pag-ibig para sa Kanya (Juan 21:15-17; Efe. 4:16; 2 Cor. 5:14-15, 20):

A. Sa simula ng gawain ng isang mananampalataya, kailangan niyang mailigtas mula sa kawalang kabuluhan ng kanyang dati at panlabas na gawain—ginawa lamang niya ang ipinagkatiwala ng tao sa kanya ngunit hindi ang itinalaga ng Diyos para sa kanya—A. A. 1:6b-8.

B. Kapag ang isang mananampalataya ay nailigtas mula sa sarili, ang kanyang puso ay napalalaya mula sa kanyang mapagsariling gawain tungo sa gawain ng Panginoon, at ang kalagayan ng bawat isang banal at maging ng pinakahindi pa gumugulang na mananampalataya ay nagiging kanyang interes at pinagtutuonan ng kanyang pagmamalasakit.

C. Ngayon ang mapagmahal na naghahanap sa Panginoon ay may kakayahang iugnay ang gawain ng Panginoon sa Panginoon Mismo, at nagagawa niyang maging isang kahagayan ng kanyang pag-ibig sa Kanya ang kanyang gawain.

D. Lahat ng kanyang pagpapagal ay isang "pagpapagal ng pag-ibig" (1 Tes. 1:3) na nagmumula sa pag-ibig ng Diyos, na naibuhos na sa kanyang puso (1 Juan 4:19; Roma 5:5).

V. "Mga kapatid kong minamahal, maging matatag kayo, di-natitinag, laging sumasagana sa gawain ng Panginoon, nalalamang ang inyong pagpapagal ay hindi walang kabuluhan sa Panginoon"—1 Cor. 15:58:

A. Tanging ang mga gawa na ginanyak ng ating unang pag-ibig sa Panginoon ang ginto, pilak, at mahahalagang bato—3:12.

B. Ang ating pagpapagal sa gawain ng Panginoon ay hindi sa pamamagitan ng ating natural na buhay at natural na kakayahan kundi sa pamamagitan ng Kanyang pagkabuhay na muling buhay kalakip ang Kanyang pagkabuhay na muling kapangyarihan.

C. Ang gayong pagpapagal ay nagreresulta sa pagtupad ng walang hanggang ekonomiya ng Diyos sa pamamagitan ng pangangaral hinggil kay Kristo sa mga makasalanan, paghahain ng buhay sa mga banal, at pagtatayo ng ekklesia gamit ang mga karanasan sa naprosesong Tres-unong Diyos bilang ginto, pilak, at mahahalagang bato—b. 12.

© 2026 Living Stream Ministry

Mensahe Anim

Ang Ikaanim na Yugto ng Awit ng mga Awit—
Umaasang Maraptyur

Babasahin sa Kasulatan: A. A. 8:1-7, 13-14

I. Sa pamamagitan ng kanyang paglago at transpormasyon sa buhay, ang mangingibig ni Kristo ay nagiging may-gulang sa buhay hanggang sa puntong siya ay naging katulad na ni Kristo sa bawat aspekto maliban sa taglay pa rin niya ang laman; umaasa siyang maligtas mula sa kanyang paghibik dahil sa kanyang laman, nagpapahiwatig na umaasa siyang maraptyur sa pamamagitan ng pagtutubos sa kanyang katawan—A. A. 8:1-4; Roma 8:23; 2 Cor. 5:1-8; Efe. 4:30b; Fil. 3:21.

II. "Sino itong umaahon mula sa ilang, / Na nakahilig sa kanyang minamahal?"—A. A. 8:5a:

A. Ang mangingibig ni Kristo na minsang umahon mula sa espiritwal na ilang (ang makasanlibutang kapaligiran) sa pamamagitan ng kanyang sarili (3:6) ay umaahon ngayon mula sa makalaman na ilang (ang makalupang kinasasaklawan) sa pamamagitan ng paghilig sa kanyang Minamahal, nagtitiwala sa Kanya nang walang ibang inaasahan:

1. Ang *nakahilig sa kanyang minamahal* ay nagpapahiwatig ng kanyang pagkadama na siya ay walang kapangyarihan at walang kakayahang lumakad nang hiwalay sa Panginoon; ginagawa niyang isang pasanin ang kanyang sarili upang buhatin ng kanyang Minamahal—2 Cor. 12:9-10; 13:3-4.
2. Ang *nakahilig sa kanyang minamahal* ay nagpapahiwatig na, tulad ni Jacob, ang kasukasuan ng kanyang balakang ay nahipo na, at ang kanyang natural na lakas ay natuos na ng Panginoon—Gen. 32:24-25.
3. Ang *nakahilig sa kanyang minamahal* ay nagpapahiwatig na tila nasusumpungan niya ang kanyang sarili na nagigipit nang higit sa kanyang sukat, at tila tatagal ito hanggang sa matapos ang paglalakbay sa ilang—2 Cor. 1:8-9.
4. Ang isang buhay na nagtitiwala sa Panginoon ay kailangang-kailangan; dapat tayong magtiwala sa Kanya nang walang ibang inaasahan hanggang sa bumulalas ang Espiritu Santo, "Sino itong umaahon…na nakahilig sa kanyang minamahal?":
   a. "Magtiwala kayo sa Kanya sa lahat ng panahon, O bayan; / Ibuhos ninyo ang inyong puso sa Kanyang harapan; / Para sa atin, ang Diyos ay kanlungan"—Awit 62:8.
   b. "Sa umaga'y iparinig sa akin ang Iyong [mapagmahal na kabaitan], / Sapagkat sa Iyo ako ay nananalig. / Ang daan na dapat kong lakaran sa akin ay ituro Mo, / Sapagkat itinataas ko ang aking kaluluwa sa Iyo"—143:8.
   c. "Ang mga nagtitiwala [kay Jehovah] ay gaya ng bundok ng Zion, / Na hindi makikilos kundi nananatili sa buong panahon"—125:1; hinggil sa Bundok Zion, tingnan ang talababa 1 sa Awit 48:2.

B. Habang siya ay naghihintay sa Kanyang pagdating, siya ay lumalabas kasama Niya upang salubungin Siya (cf. Mat. 25:1); sa pamamagitan ng paghilig sa ating Minamahal, palagi natin Siyang tinatamasa bilang ating lakas sa "paglabas" upang iwan ang sanlibutan (Gen. 5:22-24; Heb. 11:5-6).

III. "Ilagay mo akong [tatak] sa iyong puso, / [Tatak] sa iyong bisig; / Sapagkat ang pag-ibig ay kasinlakas tulad ng kamatayan, / Ang paninibugho ay kasimbagsik na tulad ng [Sheol]. / Ang mga liyab niyon ay parang mga liyab ng apoy, / Isang apoy [ni Jehovah] na lumalagablab"—A. A. 8:6:

A. Hinihiling niya sa kanyang Minamahal na ingatan siya ng Kanyang pag-ibig (puso) at ng Kanyang lakas (bisig), sapagkat ang Kanyang pag-ibig ay kasinlakas ng di-natitinag na kamatayan at ang Kanyang paninibugho ay kasimbagsik ng di-nalulupig na Sheol, na tulad ng mapanibughuing si Jehovah, na isang tumutupok na apoy (Deut. 4:24) na sumusunog sa lahat ng negatibong bagay.

B. "Nang maalaala niya ang orihinal niyang kalagayan, hindi niya maiwasang mapunô ng kapakumbabaan. Hindi niya maiwasang isaalang-alang ang kanyang kahungkagan, ang kawalang-kabuluhan ng kanyang karanasan, ang pagiging di-maaasahan ng kanyang isipan, at ang kawalang-saysay ng kanyang paghahabol. Ang tangi niyang pag-asa ay ang Panginoon. Natatanto niya na kung makapagtitiis siya hanggang sa huli ay hindi nakadepende sa kanyang sariling pagtitiis, kundi sa pagpepreserba ng Panginoon. Walang espiritwal na kasakdalan ang makapagpapanatili sa isang tao hanggang sa pagbabalik ng Panginoon. Ang lahat ng bagay ay nakadepende sa Diyos at sa Kanyang nagpepreserbang kapangyarihan. Nang matanto niya ito, hindi niya maiwasang bumulalas, 'Ilagay Mo akong [tatak] sa Iyong puso, / [Tatak] sa Iyong bisig.' Ang puso ay ang lugar ng pag-ibig, samantalang ang bisig ay ang lugar ng lakas. 'Ilagay Mo ako nang permanente gaya ng isang tatak sa Iyong puso, at gaya ng isang tatak na di-mabubura sa Iyong bisig. Kung paanong pinasan ng mga saserdorte ang mga Israelita sa kanilang mga dibdib at kanilang mga balikat, palagi Mo akong alalahanin sa Iyong puso at alalayan Mo ako ng Iyong bisig. Alam ko na ako ay mahina at hungkag, at nababatid ko ang aking kawalang-kapangyarihan. Panginoon, ako ay isang taong walang kakayahan. Kung sisikapin kong ipreserba ang aking sarili hanggang sa Iyong pagdating, magdudulot lamang ito ng kahihiyan sa Iyong pangalan at kalugihan sa aking sarili. Ang lahat ng aking pag-asa ay nasa Iyong pag-ibig at kapangyarihan. Inibig kita noon. Subalit alam ko ang pagiging di-maaasahan ng pag-ibig na iyon. Ngayon ay tumitingin lamang ako sa pag-ibig Mo sa akin. Minsan na kitang tinanganan, at tila isa itong napakalakas na pagkapit. Ngunit natatanto ko ngayon na kahit ang aking pinakamalakas na pagkapit ay kahinaan lamang. Ang aking pagtitiwala ay hindi sa aking tumatangang kapangyarihan, kundi sa Iyong tumatangang kapangyarihan. Hindi na ako mangangahas pang magsalita hinggil sa aking pag-ibig sa Iyo. Hindi na ako mangangahas pang magsalita hinggil sa aking pagkapit sa Iyo. Mula sa puntong ito, ang lahat ng bagay ay nakadepende sa Iyong lakas at sa Iyong pag-ibig'"—Watchman Nee, *The Collected Works of Watchman Nee,* vol. 23, "The Song of Songs," p. 119.

C. Ang Kanyang pag-ibig ay hindi mapapatay ng mga pagsubok ni malulunod ng mga pag-uusig ni mapapalitan ng anumang kayamanan—A. A. 8:7; Roma 8:35-39; 1 Cor. 13:1-3.

IV. Ang huling dalawang bersikulo ng Awit ng mga Awit ay napakahalaga para sa ating pagiging handa upang maging kasintahang babae ni Kristo nang sa gayon ay mapabilis natin ang Kanyang pagdating at mapabalik Siya—"Ikaw na [naninirahan] sa mga halamanan, / Ang mga kasama ko ay nakikinig sa iyong tinig. / Iparinig mo [ito] sa akin. / Ikaw ay magmadali, sinta ko, / At ikaw ay maging parang [gasela] o batang usa / Sa mga bundok ng mga [espesiya]"—8:13-14:

A. Tinutukoy niya Siya bilang Isa na naninirahan sa mga halamanan, ang mga natranspormang mananampalataya; sinasabi niya na ang kanyang mga kasama ay nakikinig sa Kanyang tinig; pagkatapos ay nagmamakaawa siya sa Panginoon, "Iparinig Mo ito sa akin."

B. Ang ating pang-araw-araw na panalangin ay dapat na, "Panginoon, iparinig Mo sa akin ang Iyong tinig ngayon—ang tinig ng aking Minamahal"; sinasabi ng Panginoon sa naghahanap, "Iparinig mo sa Akin ang iyong tinig" (cf. 2:14); nais nating marinig ang tinig ng Panginoon, at nais Niyang marinig ang ating tinig para sa mutuwal, matalik na salamuha.

C. Ang ating mga buhay ay nakadepende sa mga salita ng Panginoon, at ang ating gawain ay nakadepende sa mga utos ng Panginoon; sa gawain na ginagawa natin bilang mga mangingibig ni Kristo para sa Kanya bilang ating Minamahal, kailangan nating panatilihin ang ating salamuha sa Kanya, laging nakikinig sa Kanya.

D. Ang sentrong punto ng ating mga panalangin ay dapat na ang ating pananabik para sa pagsasalita ng Panginoon—Apoc. 2:7; Isa. 50:4-5; Exo. 21:6.

E. Kung wala ang mga salita ng Panginoon, hindi tayo magkakaroon ng anumang pahayag, liwanag, o kaalaman; ang buhay ng mga mananampalataya ay lubusang nakasalalay sa pagsasalita ng Panginoon.

F. Samakatwid, napakahalaga na taglay natin ang saloobin ng isang tagapakinig, tulad ni Samuel, na nagsabi, "Magsalita Ka, sapagkat nakikinig ang Iyong lingkod" (1 Sam. 3:10), at tulad ni Maria na "nakaupo…sa paanan ng Panginoon at nakikinig sa Kanyang salita" (Luc. 10:39); ang pagtawag ng Panginoon sa mga huling araw na ito ay: "Ang may pandinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga ekklesia" (Apoc. 2:7a).

G. Ang Awit ng mga Awit 8:13-14, hinggil sa ating pagkarinig at pakikinig sa tinig ng Panginoon upang Siya ay makabalik, ay intrinsikong may kaugnayan sa Efeso 5:25-27; binubuod ng mga bersikulong ito sa Efeso ang buong ekonomiya ng Diyos:

1. Sinasabi ng bersikulo 25 na inibig ni Kristo ang ekklesia at ibinigay ang Kanyang sarili para sa kanya; namatay Siya upang tubusin tayo, upang bilhin tayo, sapagkat nais Niya tayong maging Kanyang kasintahang babae—inihahayag ng bersikulong ito si Kristo bilang ating Manunubos kasama ang Kanyang pambatas na pagtutubos.
2. Nagpapatuloy ang bersikulo 26 sa pagsasabi na ibinigay Niya ang Kanyang sarili para sa ekklesia "upang Kanyang mapabanal siya, nililinis siya sa pamamagitan ng paghuhugas ng tubig na nasa salita"—inihahayag ng bersikulong ito si Kristo bilang Espiritung nagbibigay-buhay kasama ang Kanyang organikong pagliligtas para sa paghahanda ng kasintahang babae:
   a. Sa kasalukuyan, si Kristo ang Espiritung nagbibigay-buhay (1 Cor. 15:45b), at bilang Espiritung nagbibigay-buhay, Siya ay naisasakatawan sa Kanyang salita (Juan 6:63; Efe. 6:17-18; 2 Tim. 3:16).

b. Ang *salita* sa Efeso 5:26 ay hindi *logos* kundi *rhema,* na siyang kagyat, kasalukuyan, buháy, personal na salita ng Panginoon sa atin upang metabolikong alisin ang luma sa pamamagitan ng paglilinis at palitan ito ng bago, nagsasanhi ng isang panloob na transpormasyon.
c. Kailangan nating personal na marinig ang tinig ng ating Minamahal, ang Kanyang kagyat, kasalukuyang pagsasalita sa atin araw-araw; ang pagsasalita ng Panginoon ay naglilinis at naghuhugas sa atin sa pamamagitan ng dumadaloy na buhay ng Diyos sa panloob at pangmetabolikong paraan upang pabanalin at transpormahin tayo; tayo ngayon ay nasa gayong proseso ng paghuhugas, upang ang ekklesia ay maging banal at walang kapintasan.

3. Sinasabi ng Efeso 5:27, "Upang maiharap Niya ang ekklesia sa Kanyang sarili na maluwalhati, na walang dungis o kulubot o anumang mga gayong bagay, kundi yaong siya ay maging banal at walang kapintasan"—inihahayag ng bersikulong ito si Kristo bilang Kasintahang lalaki para sa paghaharap ng kasintahang babae:
   a. Sa nakalipas, si Kristo ang ating Manunubos; sa kasalukuyan, Siya ang Espiritung nagbibigay-buhay; at sa hinaharap, Siya bilang Kasintahang lalaki ay ihaharap ang ekklesia sa Kanyang sarili bilang Kanyang kapareha, ang tunay na Shulamita, para sa Kanyang kasiyahan—A. A. 6:13.
   b. Ang mga kulubot ay sumasagisag sa ating kalumaan, ang mga dungis ay sumasagisag sa ating natural na buhay, at ang "anumang mga gayong bagay" ay sumasagisag sa lahat ng bagay ng lumang nilikha sa loob natin; ang mga bagay na ito ay *inaalis* sa pamamagitan ng paghuhugas ng tubig na nasa Kanyang salita upang tayo ay maging Kanyang natranspormang bagong nilikha, ang Kanyang Shulamita.
   c. Ang Kanyang personal, partikular, at tuwirang pagsasalita sa atin araw kada araw ay naghahanda sa atin upang maging Kanyang maluwalhating kasintahang babae nang sa gayon ay makabalik Siya upang pakasalan tayo—"Ang mga kasama ko ay nakikinig sa iyong tinig. / Iparinig mo [ito] sa akin"—8:13.

V. Bilang pangwakas na salita ng patulang aklat ng Awit ng mga Awit, nananalangin ang mangingibig ni Kristo na ang kanyang Minamahal ay magmadaling bumalik sa kapangyarihan ng Kanyang pagkabuhay na muli (gasela at batang usa) upang itatag ang Kanyang matamis at magandang kaharian (mga bundok ng mga espesiya), na pupuno sa buong lupa—8:14; Apoc. 11:15; Dan. 2:35:

A. Sinasabi ng Panginoon, "Oo, Ako ay darating kaagad"; ang tugon ni apostol Juan ay ang pagbasa-dalangin ng salitang ito pabalik sa Panginoon sa pamamagitan ng pagsasabi sa Kanya, "Amen. Dumating Ka, Panginoong Hesus!" (Apoc. 22:20); ito ang huling panalangin sa Biblia; nagtatapos ang buong Biblia sa pagnanais para sa pagdating ng Panginoon na ipinahayag bilang isang panalangin.
B. Ang gayong panalangin ay naglalarawan ng pakikipag-isa at pakikipagniig sa pagitan ni Kristo bilang Kasintahang lalaki at ng Kanyang mga mangingibig bilang kasintahang babae sa kanilang pangkasintahang pag-ibig, sa paraang inihahayag ng panalangin ni Juan, isang mangingibig ni Kristo, bilang pangwakas na salita ng Banal na Kasulatan, ang walang hanggang ekonomiya ng Diyos hinggil kay Kristo at sa ekklesia sa Kanyang dibinong pag-ibig.

C. Ang pamumuhay natin ng isang buhay ng pag-ibig, ayon sa Awit ng mga Awit bilang isang tula ng pag-ibig, ay ginagawa tayong *poiema*, ang tula, ng Diyos, na nagreresulta sa biyaya bilang ating sukdulang pagtatamasa sa Diyos (Efe. 2:10); tanging ang biyaya ng Panginoong Hesus ang makapagbibigay-kakayahan sa atin na maranasan, matamasa, at maihayag ang nagpapaloob ng lahat na Kristo at makibahagi sa Tres-unong Diyos upang tayo ay maging Kanyang walang hanggang sama-samang kahayagan bilang Kanyang sukdulang Shulamita, ang asawa ng Kordero, para sa katuparan ng Kanyang walang hanggang layunin, upang Siya at tayo ay mutuwal na magtamasa ng lubos na kasiyahan at kumpletong kapahingahan sa kawalang-hanggan (Apoc. 22:21; 19:7; 21:9).

D. "Pagdating Niya, ang pananampalataya ay magiging mga katunayan, at hahalinhan ng papuri ang panalangin. Ang pag-ibig ay mapasusukdol sa isang kasakdalang walang anino, at paglilingkuran natin Siya sa kinasasaklawang walang kasalanan. Kay gandang araw niyon! Panginoong Hesus, dumating Ka kaagad!"—Watchman Nee, *The Collected Works of Watchman Nee,* vol. 23, "The Song of Songs," p. 126.

© 2026 Living Stream Ministry